

Folk til at tro paa, at dette projekterede Værk kan holde? Men den sidste Betragtning, som gør mig mistroisk overfor denne Holdbarhed, er det mærkværdige, at den 20. Januar møder der os et Forslag, der kræver Indbygninger og Sikringer til et Beløb af 3½ Mill. Kr. — og det er vel ikke rene Sinker, der sidde i Vandbygningsvæsenet —, men en Maaned efter, den 24. Februar, møder der os et Forslag, som gaar ud paa, at man kan nøjes med 994,000 Kr. Hvordan i al Verden gaar det til, at Vandbygningsvæsenet ikke fandt paa det af sig selv? Hvordan kan man tumle med saadan en Sag saaledes, at det pludselig viser sig med en Maanedes Varsel, at 2½ Mill. Kr. er fuldkommen overflødig? Jeg maa spørge Autoriteterne: Hvad tro de, den danske Rigsdag er til, naar de antage, at vi ikke kunne se den Slags Ting, eller i alt Fald antage, at vi ikke ville fæste os ved den? Hvorledes skulle vi i det hele kunne skænke Autoriteterne Tillid, naar de med en Maanedes Mellemrum kunne reducere Udgiften til et saadant Anlæg med 2½ Mill. Kr., gaa fra 3½ Mill. Kr. til 1 Mill. Kr.?

Men ligesom jeg altsaa har Vanskelighed ved at tro paa Holdbarheden af dette Værk, maa jeg desværre stille mig skeptisk med Hensyn til Virkningen af det indsnævrede Løb paa Tilstanden i Fjorden. Der er atter der en Erfaring, som gør mig betænkelig. Oppe ved Tyborøn har man indsnævret Profilet med $\frac{2}{5}$, og man forsikrede, at nu var der ingen Fare paa Færde længer med Hensyn til Opstuvning af Vand. Saa kom Stormen den 5. og 6. November i Fjor. Og hvad viser der sig? Der viser sig, at der sættes den samme Masse Vand ind i Fjorden, som man havde forsikret, man nok skulde kunne lukke ude, hvis man fik denne Sikring. Dersom dette ikke kan forskrække med Hensyn til, hvad der kan ske, naar man har lavet en Sikring, synes jeg, der overhovedet ikke kan ske noget, som kan forskrække. Men saa forekommer det mig, at Lovgivningsmagten svæver ganske i det blaa i denne Sag.

Yderligere har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds paapeget, at det er givet, at denne Aabning vil medføre, at Engene blive oversvømmede, og jeg maa maaske føje til, at selve Kommissionen gør os utrygge med Hensyn til Virkningen paa Fjorden. Den lægger ikke Skjul paa, at den ikke kan garantere noget som helst. I Bilagene til Forslaget staar der: Hvorvidt de foreslaaede Arbejder ville være tilstrækkelige som en

endelig Ordning, derom tør Kommissionen ikke for Tiden udtale noget bestemt. Den bruger dernæst det meget forsigtige Ord, at Muligheden for, at man kan nøjes med dem, kan ikke afvises. Det forekommer mig, at alt dette betyder kun een eneste Ting, nemlig at man ikke tør garantere mod noget af, hvad der kan ske inde i Fjorden, naar man har foretaget disse Indbygninger. Jeg vil her understrege netop overfor den ærede Ordfører for Mindretallet, at Hensynet til den Fare, der vil følge med en Katastrofe, findes overhovedet ikke nævnt i Betænkningen. Anser den ærede Ordfører for Mindretallet denne Fare efter Erfaringerne fra 5. og 6. November i Fjor for saa betydningsløs, at den overhovedet ikke fortjener at omtales, ligesom han ikke har givet den nogen alvorlig Omtale i Dag? Dette Hensyn, som er det afgørende for hele Sagen, skal det smuldres bort? Er det Meningen, at det kan man overvinde ad andre Veje? Jeg maa have Lov til at sige, at jeg synes, Utrygheden ved Konsekvenserne af dette Forsøg paa en Indsnævring af Gennemgravningen er saa stor, baade hvad Holdbarheden og hvad Virkningen paa Fjorden angaar, at jeg af rent saglige Grunde ikke har kunnet slutte mig til Regeringens Forslag. Jeg skal her i Parentes indskyde, at denne Tale om „politiske Grunde“ kunne vi i denne Sag overfor vort Land ikke være bekendt at fremkomme med. Her drejer det sig maaske om 4—5 Mill. Kr., inden vi blive færdige, og her staa Mængder af Menneskers Ve og Vel paa Spil, her er det danske Folketing derfor nødt til at tage en saglig Stilling. Denne Sag kan ikke gøres til Kastebold for politiske Vinde, og noget saadant findes heller ikke for vort Partis Vedkommende. Det er Meningen her at søge at opnaa den i saglig Henseende bedst mulige Ordning. Netop fordi det er saaledes, have vi ikke kunnet gaa med til det foreslaaede Forsøg, som vi finde er utrygt i hele sin Underbygning.

Men jeg vil føje til, at der er andre Grunde, hvorfor vi ikke kunne gaa med til dette Forsøg. Vi ere bange for, at vi ved at inklade os paa dette Forsøg inklade os paa det fuldkomment uoverskuelige. Sæt, at der en skønne Dag opstaar Ulemper af dette Forsøg, hvad saa? Vil man saa resolut sige, at den mindste Ulempe, som opstaar af denne Indsnævring, skal mødes med et øjeblikkeligt — som den højtaerede Minister siger —: Nu stoppe vi Hullet? Eller skal det mødes med, at vi